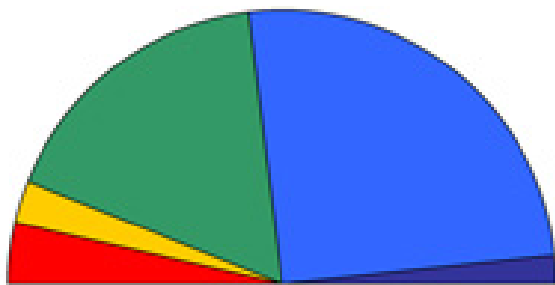

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ – ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΛΙΣΤΕΣ (του Αλέξανδρου Μπέλεση)

Αυτές τις ημέρες παρακολουθούμε μια νέα μορφή εκλογικού ανταγωνισμού ανάμεσα στα δύο μεγάλα κόμματα. Αναφέρομαι στην κατάρτιση της πιο “καθαρής” και πολλά υποσχόμενης – από νέα άφθαρτα στελέχη – εκλογικής λίστας υποψηφίων βουλευτών. Βρέθηκε άλλο ένα σημείο μέσω του οποίου επιτυγχάνεται η μετατόπιση της προσοχής στο δευτερεύον. Φυσικά και είναι καλοδεχούμενη η ανανέωση των εκπροσώπων στην βουλή. Όμως από μόνη της δεν αποτελεί λύση, για το καταγραφόμενο από όλους πολιτικό τέλμα.

Η πολιτική ανανέωση δεν μπορεί να επιτευχθεί με τη διαφοροποίηση της ηλικιακής σύνθεσης των βουλευτών, αν και η συχνή εναλλαγή από την μια προσφέρει πολύτιμη εμπειρία σε περισσότερους από την άλλη μειώνει τον τοξικό εθισμό στην εξουσία, με όλες τις γνωστές σε όλους μας παρενέργειες που αυτός ο εθισμός προκαλεί.

Τελικά με ποια κριτήρια επιλέγονται οι υποψήφιοι βουλευτές; Με ποια κριτήρια θα ξεχωρίσουν τον κατάλληλο υποψήφιο του κόμματός τους οι ψηφοφόροι.

Η ευρέως διαδεδομένη θεωρητική άποψη θέλει τον πολιτικό ικανό να κάνει ορθή διαχείριση της εξουσίας του κράτους με τρόπο δίκαιο, μέσω προσφοράς ίσων ευκαιριών σε όλους, με εξασφάλιση κοινωνικής μικρής ή μεγάλης κοινωνικής πρόνοιας, εξασφάλιση συνθηκών ελευθερίας και ευτυχίας για όλους, φροντίζοντας για ένα βιώσιμο μέλλον εκτελώντας την απλή αυτή θέληση των εντολοδόχων του. Γιατί στην πράξη αυτό αποδεικνύεται από πολύ δύσκολο έως αδύνατο για τους πολιτικούς; Είναι ανίκανοι, μας κοροϊδεύουν και δεν εννοούν τις υποσχέσεις τους, ή είναι τα μεγάλα οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα που τούς εμποδίζουν; Οι πολιτικοί των στρατιωτικών υπερδυνάμεων και πλούσιων χωρών γιατί δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τα παραπάνω στην χώρα τους; Γιατί οι πολιτικοί δεν μπορούν άραγε να εφαρμόσουν τις υποσχέσεις τους; Εάν είναι πρόβλημα ιδεολογίας γιατί καμία δεν έχει καταφέρει να προσφέρει τα προσδοκώμενα που υπόσχεται; Η μήπως το πρόβλημα εντοπίζεται στα αντικρουόμενα ιδιοτελή συμφέροντα των ψηφοφόρων;

Συμβάλλοντας στην διαδικασία επιλογής κριτηρίων των υποψηφίων βουλευτών – ο οποίος δεν ξεκίνησε ακόμη παρότι οι λίστες έχουν σχεδόν ολοκληρωθεί – προτείνω τρία πρόσθετα προσόντα στα ήδη υπάρχοντα.

Να αναγνωρίζει ότι το δικαίωμα της ποιότητας ζωής αναφέρεται πρωτίστως στο Είναι και όχι στο Έχει.

Όταν γίνεται λόγος για ποιότητα ζωής συνειρμικά έρχονται εικόνες άπληστης καταναλωτικής εκτόνωσης. Ένας πολιτικός που δεν μπορεί να διακρίνει ανάμεσα στην απληστία και τις τεχνητές ανάγκες – επιθυμίες που δημιουργήθηκαν από την διαφήμιση και στις φυσικές ανάγκες του ανθρώπου είναι σαν ακυβέρνητο καράβι. Η νομιμοποίηση της απληστίας στον μέσο πολίτη νομιμοποιεί την απληστία του κεφαλαίου και στερεί από ηθικά ερείσματα το έργο της εφαρμογής της αρχής του μερισμού, τόσο τον πολίτη όσο και τον πολιτικό. Δεν μπορεί να γίνει δίκαιος μερισμός του παγκόσμιου πλούτου με κίνητρο το φθόνο απέναντι στους πλούσιους.

Η απληστία ως προς το χρήμα και την εξουσία, θα δημιουργήσει καινούριους κεφαλαιοκράτες και εξουσιαστές! Η ιστορία του “υπαρκτού σοσιαλισμού” είναι γνωστή. Οι πολιτικοί καλούνται να διαχειριστούν την τεχνητά δημιουργημένη – από την διαφήμιση και την στέρηση από μια δημιουργική ασχολία – καταναλωτική απληστία των ψηφοφόρων για ενέργεια και καταναλωτικά αγαθά παρότι η φέρουσα ικανότητα του περιβάλλοντος ξεπεραστεί προ πολλού. Δεν είναι δυνατό να στέλνουμε στην βουλή ανθρώπους που αδυνατούν να αντιδράσουν στους μηχανισμούς συναίνεσης ή και που μερικές φορές αξιοποιούν τον ιδιοτελή ψυχολογικό έλεγχο των παθών και των φόβων των πολιτών [1] και να μην εκλέγουμε εκπροσώπους που κάνουν λόγο για την απελευθέρωση από την επιθυμία και τον μύθο της μηχανής [2].

Να αναγνωρίζει ένα όραμα ελεύθερο από ανθρωποκεντρική επικέντρωση

Είναι κλινική εμπειρία πλέον ότι ο άνθρωπος βλέπει εκείνα τα πράγματα που προτιμά, και ερμηνεύει την πραγματικότητα χρωματίζοντας την καθοριστικά. Το μέλλον του όμως δεν κρίνεται βιώσιμο όσο αρνείται πεισματικά πχ το γεγονός ότι η φέρουσα ικανότητα του οικοσυστήματος έχει ξεπεραστεί προ πολλού.

Η προσκόλληση στα ανθρωποκεντρικά μοντέλα αντίληψης της ζωής, έχουν ξεπεραστεί από τις εξελίξεις της επιστήμης. Η αναγνώριση της έννοιας του οικοσυστήματος, της συμβιωτικότητας ως του μοντέλου της εξέλιξης, και του γεγονότος της αλληλεξάρτησης των όντων είναι γεγονός για τόσο μεγάλο αριθμό ανθρώπων που ο αντίκτυπος της γίνεται φανερός στα πολιτικά προγράμματα. Παρόλα αυτά ο βασικός τόνος της πολιτικής σκέψης παραμένει ανθρωποκεντρικός γιατί το κάνει από την σκοπιά της επιβίωσης του ανθρώπινου πολιτισμού και μόνο – για τους περισσότερους. Η ανθρωποκεντρική επικέντρωση βασίζεται στο αρχέγονο φόβο επιβίωσης του είδους [3] και η παράδοση σε αυτόν δεν είναι ο καλύτερος τρόπος διαχείρισης της περιβαλλοντικής κρίσης. Υπάρχουν ήδη παγκόσμιες διακηρύξεις που αναγνωρίζουν ότι «όλα τα όντα αλληλοεξαρτώνται και κάθε μορφή ζωής είναι πολύτιμη, ανεξαρτήτως της αξίας που της προσδίδουν οι άνθρωποι» [4] και καθιστούν γρήγορα απαρχαιωμένες τις ανθρωποκεντρικές πολιτικές.

Πως θα χαράξει ο άνθρωπος μια βιώσιμη πορεία μέσα στη Γαία χωρίς να έχει ιδέα για τον ρόλο και την πορεία όλου του συστήματος της ζωής στον πλανήτη και το νόημα των σχέσών του με τις άλλες μορφές ζωής;

Πως θα χαραχθεί βιώσιμη πολιτική για την ανθρωπότητα χωρίς ένα σχέδιο ιδεών για μια βιώσιμη και άρα συμβιωτική θέση της ανθρωπότητας μέσα στο όλον της ζωής;

Να αναγνωρίζει τους τρόπους μετουσίωσης της ανθρώπινης βαρυντικής κατάστασης σε χαρούμενη υπαρξιακή συνεργατική απελευθερωτική δημιουργικότητα.

Πως η πολιτική θα ξεδουτιάσει τις αλυσίδες του οικονομικού ή θρησκευτικού ολοκληρωτισμού χωρίς την συνδρομή της – με ένα σχέδιο ιδεών – στην αφύπνιση των πολιτών απέναντι στο νόημα της εμπειρίας της ζωής ως ευκαιρία απελευθέρωσης από τις ψευδοισθίσεις και την παραδοσιακή ερμηνεία του κόσμου;

Ο φόβος που προκαλούν στους πολιτικούς οι υπερδυνάμεις και τα οικονομικά συμφέροντα ακόμη και στα σύγχρονα Ευρωπαϊκά κράτη είναι υπαρκτός. Και όπως έλεγε ο χριστιανός φιλόσοφος Λακτάντιος, «*εκεί όπου είναι παρών ο φόβος, η σοφία απουσιάζει*». Ο ολοκληρωτισμός των οποιωνδήποτε συμφερόντων εξουσίας, ψυχολογικής ή καθαρά υλικής, επιβιώνει κυρίως μέσω της επιτηδευμένης διαχείρισης του φόβου του θανάτου, του ενστικτού της αυτοσυντήρησης, μέσω απειλής επιβολής συνθηκών ένδειας, της ζωογόνησης του ενστικτού της αγέλης και άρα ζωογόνησης της επιθυμίας αναγνώριση μέσω της επίδειξης αποκτημάτων οποιουδήποτε είδους υλικών ή ψυχολογικών.

Οι πολίτες μπορούν να αφυπνιστούν απέναντι στο γεγονός ότι τους χρησιμοποιούν άνθρωποι και εταιρίες με εξουσία και επαγγελματική γνώση στη διαχείριση της σκέψης τους. Χρειάζεται σοφία για την απελευθέρωση από τον φόβο και την επιθυμία.

Κάποια στιγμή θα έρθει ο καιρός όπου οι άνθρωποι θα συνειδητοποιήσουν ότι για την δυστυχία τους υπεύθυνοι είναι οι ίδιοι με την εγκατάλειψή τους μπροστά στο δόγμα της επιθυμίας και στο μάταιο της εκπλήρωσής της. Σε αυτήν την αφύπνιση πολλά μπορεί να προσφέρει η εκπαίδευση κάθε βαθμίδας και είδους. Αυτό προϋποθέτει ένα σχέδιο ιδεών και πολιτικών που να θέλουν να το υλοποιήσουν.

Τέτοια ελλείμματα και σχέδια ιδεών είναι απαραίτητα σε μια εποχή όπου ο «*καπιταλισμός οδήγησε στην αποδυνάμωση των δημοκρατικών αξιών*». Γι αυτό χρειάζονται πολιτικοί οι οποίοι ανεξαρτήτως πολιτικού χώρου να μπορούν να λειτουργήσουν πχ στην γραμμή που μας προτείνει ο καθηγητής **Richard Sennett** επισημαίνοντας ότι «*επιβάλλεται να εστιάσουμε την προσοχή μας στο χώρο εργασίας και να δούμε πως αυτός μπορεί να αλλάξει. Καθότι δεν υπάρχει κανένα άλλο πρόσφορο μέσο για να εκπαιδευούμε εκ νέου τους ανθρώπους στην συμμετοχή*»[5]. Ο πολιτικός πρέπει πρώτα απ’ όλα να μπορεί να μετουσιώνει τη δική του βαρυντική κατάσταση. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να είναι ικανός για συνεργασία, κάτι που προϋποθέτει ελευθερία από αισθήματα ανταγωνισμού. Προϋποθέτει επίσης την χαρά της επινοητικής σύνθεσης προσεγγίσεων για το κοινό καλό.

[1] «*η κατασκευή συναίνεσης ... υποτίθεται ότι έχει εκλείψει με την εμφάνιση της δημοκρατίας ... όμως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Απλώς η τεχνική της έχει βελτιωθεί εντυπωσιακά ... μέσω της προπαγάνδας*» Walter Lippmann – Αλ Γκόντ, «*Προσβολή στη λογική*», εκδόσεις ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

[2] Λιούις Μάμφοντ, «*Ο μύθος της μηχανής*». Εκδόσεις ΝΗΣΙΔΕΣ

[3] Γιάννης Ζήσης, «*Ειρήνη και διάνοηση*», εκδόσεις Σενέκας

[4] <https://www.solon.org.gr/index.php/2008-07-15-19-30-53/66-2008-07-15-14-47-02/328-4-q-q-.html>

[5] **Richard Sennett**, καθηγητής Κοινωνιολογίας στο LSE και στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 14/6/09

10 Σεπτεμβρίου 2009

Αλέξανδρος Μπέλεσης

Μέλος της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ

info@solon.org.gr